

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

Книга 2

Марія Солтис-Смирнова

Над виданням працювали:

Упорядниця: Олена Скуловатова

Верстка: Марія Солтис-Смирнова

Дизайн обкладинки: Ярина Мартин

та дружній колектив авторів і художників

ГНОМ

Художниця: Наталія Селіхова

Ручка дверей повернулася, і на порозі будинку з'явився гном.

– Жовтий колір їм не подобається, червоний і зелений лиш подавай! Ну, побачимо.

Він узяв жовту лійку з намальованими орхідеями й кинувся поливати свій міні-садок, у якому росли жовті лілії, братчики, соняшники, звіробій...

Після поливу гном весело намугикував пісню, а небо затягували сиві хмари.

– То хай і без сонця, і без метеликів та бджіл спробують пожити.

Після цих слів здійнявся такий вітер, що всі лісові мешканці позачинялися в своїх хатинках.

Хмари проносилися одна за одною: сива, темніша, майже чорна. Але дощу не було, птахи не співали, метелики й інша комашня не літали.

Сумно. Навіть гном засумував на третій день. Він задзвенів крихітним дзвоником на ковпачку і тільки хотів заспівати, як у двері постукали.

На порозі зібралися всі лісові мешканці.

– Зупини цей вітер. Ми знаємо, що ти можеш.

– Ви забули, що жовті не лише мої квіти, а й метелики, бджоли, навіть сонце жовте. А як прожити без нього?

– Пробач нам. Цей колір у лісі так само потрібний, як і інші.

І гном заспівав:

– Вітер тихо завивав,
У небі хмару підганяв,
Та втомився і на сонечку приліг.
І метелик, і бджола
Вітру пісню заспівали –
Колискову! Не про сніг!

Тої ж миті вітер вщух, а з-за хмар вийшло сонце.
Яскравіше забуяли жовті квіточки, над якими одразу ж
залітали метелики.

І всі в лісі раділи їх поверненню.

Не кактус

Художниця: Наталія Гармашова

Того ранку маленькій зеленій конюшині наснилося, що вона – велетенський зелений кактус десь серед Мексики. Повз неї пролітають малесенькі колібрі, чомусь теж зелені, швидко махають крильцями, втамовують свою спрагу і вирушають далі. А з блакитного неба безжально пече сонце.

Конюшинка прокинулася і роззирнулася. Де-не-де на небі виднілися легкі, пухнасті хмаринки, а зелене поле хвилював легкий вітерець. Замість маленьких зелених колібрі довкола літали барвисті метелики. Так приємно було спостерігати, як прокидається сонце й заливає промінням поле: спочатку краєчок, далі світло шириться й шириться...

– Не яблуко, але й це підійде, – перервала її роздуми невеличка зеленкувата ящірка.

Вона вже думала відкусити один з трьох листочків конюшинки. Але та запропонувала:

– То, може, пошукаєш яблуко? Або, краще, великий та смачний кактус?

Ящірка зупинилася, хвилинку подумала – і поплазувала в той бік, звідки прибігла.

А конюшина продовжила милуватися полем. Ним якраз мандрував легкий вітерець, а за ним на запах квітів зліталися бджоли й метелики. Конюшинка не одразу й помітила, що її ніжно-рожеві пелюстки розкрилися назустріч сонцю.

Їжачок-спортсмен

Художниця: Ольга Денисенко

Їжачок Колючка підіймав гантелі. І хоч вони були невеличкі, колючий спортсмен аж захекався.

– Ще раз! Ще раз!

Тренер Вовчок і собі присідав на траві поруч.

– Краще б я черешні наївся, – мріяв їжачок пошепки.

– Що-що? На канат піднявся? – перепитав з усмішкою вовк. – Організуємо!

Він помчав через галявину до великої сосни, але перечепився за забутий кимось червоний м'яч. Копнув його спересердя високо вгору. Але не розрахував, і м'яч знову впав під ноги.

– Та що ж таке?!

– Перетренувався, – сказав Колючка й поклав гантелі в спеціальний ящик. – Або перегрівся. Бач, як пече.

Він збирався віднести в ящик і м'яч. Зробив до нього крок, другий. Раптом прямо перед їжачком з'явився єнотик Бо з червоним перцем, підхопив м'ячика й пішов далі в бік джерела, наспівуючи:

– Мав я перець, тепер два.

Буде в мене смакота.

А високо на великій сосні з лісового годинника зозулька кувала про закінчення тренування, поки Вовчик наздоганяв єнота, щоб повернути м'яч.

Ключ

Художниця: Марія Грибівська

Під корою тисячолітнього дуба вже було вдосталь пустих місць, які люди називали дуплами. В одному з них влаштував собі хатинку трохи молодший за дерево Ворон.

Вранці він чистив своє пір'я, а потім летів у місто до людей.

У Ворона була почесна місія – він підтримував вогонь міської злагоди й рахував іскри, що розліталися довкруг. За день мало бути не менше тисячі іскринок. Але якщо їх ставало хоча б на п'ять більше, втомлений доглядач не встигав подивитися, куди вони летіли.

Одного разу Ворон уже збирався накрити полум'я

захисним ковпаком. Але у вогонь впав справжній ключ.

Звідки він? Хто його кинув? Навіщо? А скільки іскринок-емоцій підняв ключ? Пернатий доглядач аж розгубився. Оце загадка. Він обережно витяг ключик з полум'я.

У той час над площею на високій вежі сиділа Ворона і плакала. Цей ключ – єдине, що залишилося від її старої домівки, яка розвалилася від старості в сусідньому місті. І що робити далі, Ворона не знала. А тепер ще й ключ загубився.

Раптом вона побачила, як її втрата блиснула в чужих лапах. Метнулася вона вниз і побачила старого Ворона.

– Пробачте, можете повернути мені мій ключ?

– То це ви переполошили все місто? – трохи роздратовано почав великий чорний птах. – Я тепер не знаю, куди і скільки іскринок розлетілося.

– Всі вони піднялися вгору й погасли від холоду. Якби й моя туга за домом так згасла.

Старий Ворон не розгубився:
– Пропоную бути моєю сусідкою.
І вони полетіли до старого дуба.

Неслухняна пір'їна

Художниця: Аніта Коломієць

Синє перо на хвості не лягало, як треба. Хвиляста папуга Мелодія намагалася і так його встромити, й інакше, але без бажаного результату.

– А щоб тебе! – смикнула вона спересердя. – Станеш окрасою диванної подушки.

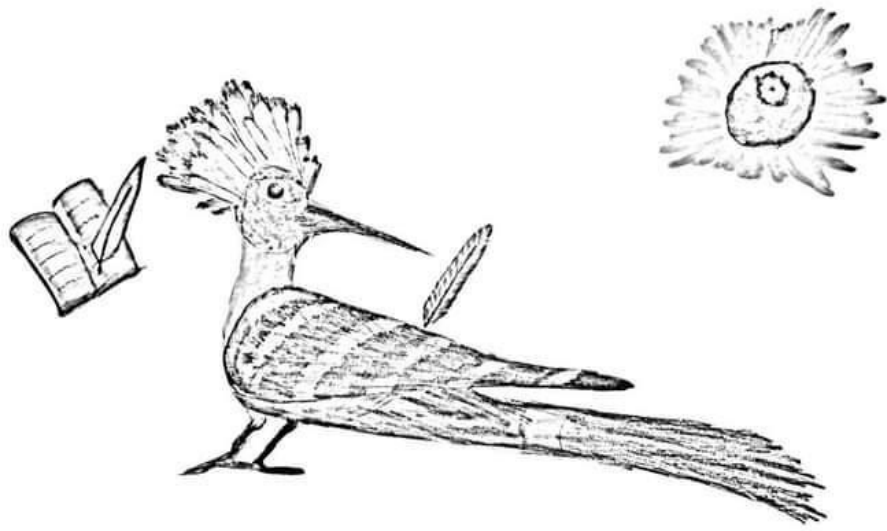
Мелодія крутилася біля дзеркала, та дивна пір'їна не піддавалася. Тоді пташка вилетіла з клітки і всілася на розгорнуту книжку:

– Може, тут щось корисне знайду?

Але на сторінках були намальовані лише ягоди. І коли папуга побачила улюблену чорницю, все її пір'я від задоволення розправилося.

– Ідеально, – зраділа Мелодія.

Вона згадала, що вранці заховала собі кілька сушених ягідок, і полетіла по них до клітки.

Зміст

1.	Гном	3
2.	Не кактус	5
3.	Їжачок-спортсмен	7
4.	Ключ	8
5.	Неслухняна пір'інка	10